

ปัญหาการบังคับใช้พระราชบัญญัติการยางแห่งประเทศไทย

พ.ศ. 2558

PROBLEMS WITH THE ENFORCEMENT OF THE RUBBER

AUTHORITY OF THAILAND B.E. 2558

ศุภวิช ศรีวิพัฒน์*

Suphatut Srivipatana**

Received : 18 October 2021 / Revised : 25 October 2021 / Accepted : 3 November 2021

บทคัดย่อ

การวิจัยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและวิเคราะห์ปัญหาการบังคับใช้พระราชบัญญัติการยางแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2558 โดยเป็นการศึกษาสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview) นำผลการสัมภาษณ์เชิงลึกวิเคราะห์ประเด็นที่สำคัญเกี่ยวกับปัญหาการบังคับใช้พระราชบัญญัติการยางแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2558 และจัดประชุมกลุ่ม (Focus Group) เพื่อระดมความคิดเห็นของกลุ่มประชากรที่กำหนดจำนวน 20 คน จำแนกเป็น 4 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเจ้าหน้าที่ของกองการยาง, กลุ่มเจ้าหน้าที่การยางแห่งประเทศไทย, กลุ่มเจ้าหน้าที่ของกรมป่าไม้, กลุ่มกรมการค้าภายใน

ผลการวิจัย พบว่า พระราชบัญญัติการยางแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2558 เป็นเครื่องมือในการขับเคลื่อนการพัฒนาการยางพาราทั้งระบบ โดยมีการยางแห่งประเทศไทยเป็นหน่วยงานในการส่งเสริมและสนับสนุนแก่เกษตรกร ผู้ประกอบการ ผู้ส่งออก การบังคับใช้กฎหมายต้องก่อให้เกิดประโยชน์กับทุกฝ่าย อันก่อให้เกิดความสัมพันธ์เชื่อมโยงตามห่วงโซ่อุปทานตั้งแต่พื้นที่ปลูกยางพารา พันธุ์ยาง ต้นทุนการผลิต ราคาขาย การซื้อขายยาง การแปรรูป การตลาดและอื่น ๆ แต่บทบัญญัติของกฎหมายทำให้การดำเนินการระบบการยางพารายังมิได้บูรณาการเชื่อมโยงกันระหว่างภาคการผลิตยางในระดับสวนยาง ภาคอุตสาหกรรมแปรรูปวัตถุดิบและผลิตภัณฑ์ยางรวมทั้งภาคการค้าและผู้ส่งออก

ข้อเสนอแนะจากการวิจัย ปรับปรุงบทบัญญัติพระราชบัญญัติการยางแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2558 เกี่ยวกับโครงสร้างองค์กร คำนึงถึงเกี่ยวกับยางพันธุ์ดี การประกอบกิจการของการยางแห่งประเทศไทย หลักเกณฑ์การขออนุญาตการปลูกแทน การเก็บค่าธรรมเนียมในการส่งออกยางพารา เพื่อให้พระราชบัญญัติการยางแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2558 มีผลบังคับใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

คำสำคัญ: การบังคับใช้/ พระราชบัญญัติการยางแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2558/ ยางพารา

*ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร., สาขาวิชานิติศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์

**Assistant Professor, Dr., Bachelor of Laws, Faculty of Humanities and Social Sciences, Buriram

Abstract

The purpose of this research was to study and analyze the problem of enforcement of the Rubber Authority of Thailand Act, B.E. 2558. This is an in-depth interview study. Bringing the results of in-depth interviews to analyze important issues related to the enforcement of the Rubber Authority of Thailand Act, B.E. 2558. and organized a Focus Group to brainstorm opinions of a given population of 20 people, classified into 4 groups, Namely, the staff of the Rubber Division, The Rubber Authority of Thailand, The Forest Department's staff group, The Department of Agriculture's group insider trading.

The results of the research revealed that the Rubber Authority of Thailand Act, B.E. 2558 is a tool to drive the development of the entire rubber system. The Rubber Authority of Thailand is the agency to promote and support farmers, entrepreneurs, exporters. Law enforcement must bring benefits to all parties. which creates a relationship linked along the supply chain from the area of rubber plantation, rubber varieties, production costs, rubber prices, rubber trading, processing, marketing and others, but the provisions of the law make the operation of the rubber system not integrated between the rubber production sector at the rubber plantation level, the raw material processing industry and rubber products, as well as the rubber trading sector and exporters.

Research Recommendations Provisions of Amend the provisions of the Rubber Authority of Thailand Act, B.E. 2558 in relation to the organizational structure definition of good rubber Business Operations of the Rubber Authority of Thailand Criteria for permission to plant instead Collection of fees for exporting rubber In order for the Rubber Authority of Thailand Act, B.E. 2558 to come into force more effectively.

Keywords: Enforcement/ Rubber Authority of Thailand Act 2015/ Rubber

บทนำ

ประเทศไทยเป็นประเทศที่ผลิตยางพาราได้เป็นอันดับ 1 ของโลกส่งผลให้ยางพาราและผลิตภัณฑ์จากยางพาราในประเทศ มีความสำคัญต่อเศรษฐกิจของประเทศและประชาคมโลก รัฐบาลจึงจัดตั้งหน่วยงานขึ้นมาเพื่อควบคุม ดูแลในการผลิตยางพารา คือ กองการยาง กรมวิชาการเกษตร กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ซึ่งต่อมาในปี พ.ศ.2557 รัฐบาลได้มีการจัดตั้งการยางแห่งประเทศไทยขึ้นมา ซึ่งเป็นองค์กรรัฐวิสาหกิจเป็นองค์กรกลางทำหน้าที่ในการรับผิดชอบดูแลการบริหารจัดการเกี่ยวกับการยางพาราของประเทศทั้งระบบอย่างครบวงจร มีเอกภาพ มีความคล่องตัวในการบริหารจัดการ การปฏิรูป การบริหารจัดการ การวิจัยและพัฒนา การรักษาเสถียรภาพราคายางพารา การดำเนินธุรกิจ และการจัดสรรประโยชน์อย่างเป็นธรรมเพื่อยกระดับคุณภาพชีวิตของเกษตรกรชาวสวนยางและผู้ประกอบกิจการ เพื่อให้เกิดการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ รวมทั้งให้เกิดการส่งเสริมและสนับสนุนเกษตรกรชาวสวนยางและผู้ประกอบกิจการการยาง จึงตราพระราชบัญญัติการยางแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2558

การยางแห่งประเทศไทยจึงทำหน้าที่กำหนดนโยบาย จัดหาเงินทุน วางแผนดำเนินงาน เพื่อเป็นกลไกขับเคลื่อนนโยบาย ยุทธศาสตร์ และทิศทางการดำเนินงานทั้งระบบ ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อเกษตรกรเป็นอย่างมาก ข้อดีของการจัดตั้งการยางแห่งประเทศไทย เพื่อให้เป็นองค์กรในการดูแลอุตสาหกรรมยาง การจัดตั้งการยางแห่งประเทศไทยส่งผลให้อุตสาหกรรมยางทั้งระบบได้รับการส่งเสริมอย่างชัดเจน ตั้งแต่ต้นน้ำจนถึงปลายน้ำ แต่บทบัญญัติของกฎหมายเกี่ยวกับการปฏิบัติหน้าที่ในการบังคับใช้กฎหมาย ยังเกิดปัญหาในการบริหารงานต่อเกษตรกร ผู้ประกอบการ และผู้ส่งออก เนื่องจาก การตราพระราชบัญญัติการยางแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2558 เป็นกฎหมายที่บูรณาการการทำงาน 3 หน่วยงาน คือ สำนักงานกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง (สกย.) องค์การสวนยาง (อ.ส.ย.) และสถาบันวิจัยยาง (สวย.) กรมวิชาการเกษตร รวมทั้ง 3 องค์กรเป็น “การยางแห่งประเทศไทย” มีสถานะเป็นนิติบุคคล ในการบริหารงานหรือการกำหนดนโยบาย ส่งผลให้บทบัญญัติในพระราชบัญญัติการยางแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2558 เกิดปัญหาในการบังคับใช้ ซึ่งเป็นผลสืบเนื่องจากการรวม 3 หน่วยงาน เป็นการยางแห่งประเทศไทย ทำให้เจ้าหน้าที่ผู้บังคับใช้กฎหมายขาดความเป็นหนึ่งเดียวและการยังไม่เข้าใจถึงพระราชบัญญัติการยางแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2558 อีกทั้งในกฎหมายขาดการส่งเสริมและสนับสนุนแก่เกษตรกร และผู้ประกอบการในประกอบอาชีพยางพารา ส่งผลให้กฎหมายไม่สามารถเป็นเครื่องมือในการคุ้มครองระบบอุตสาหกรรมยางพารา

จากการศึกษาบทบัญญัติของพระราชบัญญัติการยางแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2558 พบว่าบทบัญญัติของกฎหมายที่ก่อให้เกิดปัญหาอุปสรรคในการบังคับใช้ มีดังต่อไปนี้

ประการที่หนึ่ง การจัดตั้งการยางแห่งประเทศไทย เกิดจากการยุบรวม 3 องค์กร ตามที่ปรากฏในมาตรา 3 พระราชบัญญัติการยางแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2558 การยุบรวมองค์กรบางหน่วยงานส่งผลให้การยางแห่งประเทศไทยดำเนินการคุ้มครองสิทธิเกษตรกร ผู้ประกอบการ ได้อย่างล่าช้าและไม่มีประสิทธิภาพ

ประการที่สอง การกำหนดค่านิยามเกี่ยวกับยางพันธุ์ดี มาตรา 4 พระราชบัญญัติการยางแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2558 เกิดปัญหาในการตีความเกี่ยวกับลักษณะยางพันธุ์ดีตามที่กฎหมายรับรอง ส่งผลให้ผู้ปลูกยาง ผู้ส่งออกยาง เกิดความสับสนในการปฏิบัติตามกฎหมาย

ประการที่สาม ปัญหาการประกอบกิจการของการยางแห่งประเทศไทย “การยางแห่งประเทศไทย” มีฐานะเป็นหน่วยงานของรัฐประเภทรัฐวิสาหกิจ โดยมีอำนาจหน้าที่ตามที่กำหนดไว้ใน มาตรา 9 (2) แห่งพระราชบัญญัติการยางแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2558 แต่การกำหนดอำนาจให้การยางแห่งประเทศไทยผู้ประกอบการธุรกิจยาง อาจก่อให้เกิดการขาดความยุติธรรมและเป็นธรรมแก่เกษตรกร ผู้ผลิต ผู้ส่งออก

ประการที่สี่ การส่งเสริมและสนับสนุนให้มีการปลูกแทน ส่งผลให้เกษตรกรชาวสวนยางมีรายได้เพิ่มขึ้นจากการโค่นไม้ยางพารา แต่หลักเกณฑ์ที่กำหนดในมาตรา 36 แห่งพระราชบัญญัติการยางแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2558 กำหนดเงื่อนไขส่งผลให้เกษตรกรบางกลุ่มไม่ได้รับสิทธิในการปลูกแทน

ประการที่ห้า หลักเกณฑ์การเก็บค่าธรรมเนียมการส่งออกยาง ตามมาตรา 47 ก่อให้เกิดภาระแก่เกษตรกร และผู้ส่งออกยาง

จากสภาพปัญหาการบังคับใช้พระราชบัญญัติการยางแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2558 ก่อให้เกิดปัญหาในการคุ้มครองระบบยางพารา จำเป็นต้องศึกษาวิจัยเกี่ยวกับสภาพปัญหาที่เกิดขึ้น เพื่อนำมาพัฒนากฎหมายอันก่อให้เกิดการคุ้มครองสิทธิแก่เกษตรกร ผู้ผลิต ผู้ส่งออกยางพารา เพื่อให้กลไกการปลูก การผลิต การส่งออกยางพารานำไปสู่การสร้างความเข้มแข็งให้อุตสาหกรรมยางพาราประเทศไทย

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

ศึกษาและวิเคราะห์ปัญหาการบังคับใช้พระราชบัญญัติการยางแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2558

แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

หลักการพระราชบัญญัติการยางแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2558

การยางแห่งประเทศไทยเกิดจากรวม 3 หน่วยงาน ได้แก่ สำนักงานกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง องค์การสวนยางและสถาบันวิจัยยาง โดยมีพระราชบัญญัติการยางแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2558 ได้ประกาศลงในราชกิจจานุเบกษา ณ วันที่ 14 กรกฎาคม 2558 และมีผลบังคับใช้ในวันที่ 15 กรกฎาคม 2558 มีวัตถุประสงค์ให้การยางแห่งประเทศไทย เป็นองค์กรกลางรับผิดชอบดูแลการบริหารจัดการยางพาราของประเทศทั้งระบบอย่างครบวงจร บริหารจัดการเกี่ยวกับเงินของกองทุนส่งเสริมและสนับสนุนให้ประเทศเป็นศูนย์กลางอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยางพารา โดยจัดให้มีการศึกษา วิเคราะห์ วิจัย พัฒนา เผยแพร่ข้อมูลสารสนเทศเกี่ยวกับยางพารา และดำเนินการให้ระดับราคายางมีเสถียรภาพ รวมทั้งส่งเสริม สนับสนุนให้มีการปลูกแทนและการปลูกใหม่ ตลอดจนให้ความช่วยเหลือ

เกษตรกรชาวสวนยาง สถาบันเกษตรกรชาวสวนยาง ผู้ประกอบกิจการยาง ด้านวิชาการ การเงิน การผลิต การแปรรูป การอุตสาหกรรม การตลาด การประกอบธุรกิจ และการดำเนินการอื่นที่เกี่ยวข้อง เพื่อยกระดับรายได้และคุณภาพชีวิตให้ดีขึ้นบริหารงานโดยคณะกรรมการการยางแห่งประเทศไทย มีผู้ว่าการการยางแห่งประเทศไทย เมื่อพระราชบัญญัติการยางแห่งประเทศไทย มีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ 15 กรกฎาคม 2558 เป็นต้นมา สำคัญในหมวด 1 การจัดตั้งทุน รายได้และเงินสำรองว่า ด้วยมาตรา 6 ให้จัดตั้งการยางขึ้น จึงปรากฏชื่อองค์กรรัฐวิสาหกิจใหม่ของประเทศไทยนามว่า “การยางแห่งประเทศไทย” เรียกโดยย่อว่า “การยาง แห่งประเทศไทย” และใช้ชื่อเป็นภาษาอังกฤษว่า “Rubber Authority of Thailand” เรียกโดยย่อว่า “RAOT” พร้อมกับให้มีตราเครื่องหมายขององค์กร

เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ โดยที่ยางพาราและผลิตผลจากยางพารามีความสำคัญต่อเศรษฐกิจของประเทศและประชาคมโลกเป็นอย่างมาก การปฏิรูประบบการบริหารจัดการเกี่ยวกับยางพารา การวิจัยและพัฒนา การรักษาเสถียรภาพระดับราคายางพารา การดำเนินธุรกิจ และการจัดสรรประโยชน์ อย่างเป็นธรรมและยั่งยืนเพื่อยกระดับคุณภาพชีวิตของเกษตรกรชาวสวนยาง และผู้ประกอบกิจการยาง จึงเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งในการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ ดังนั้น เพื่อเป็นการส่งเสริมและสนับสนุน เกษตรกร ชาวสวนยางและผู้ประกอบกิจการยาง จำเป็นต้องจัดให้มีองค์กรกลางรับผิดชอบดูแลการบริหารจัดการเกี่ยวกับ ยางพาราของประเทศ ทั้งระบบอย่างครบวงจรมีเอกภาพสามารถดำเนินการไปได้อย่างเป็นอิสระ คล่องตัว และใช้ยางพาราและผลิตผลจากยางพาราให้เกิดประสิทธิภาพและประสิทธิผลสูงสุด สมควรจัดตั้งการยาง แห่งประเทศไทยขึ้นเพื่อทำหน้าที่ส่งเสริมและพัฒนากิจการเกี่ยวกับยางพาราของประเทศ

1. อำนาจหน้าที่ของการยางแห่งประเทศไทยตามกฎหมาย

พระราชบัญญัติการยางแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2558 มาตรา 3 ได้ยกเลิกพระราชบัญญัติกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2530 (5) พระราชกฤษฎีกาจัดตั้งองค์การสวนยาง พ.ศ. 2504 (6) พระราชกฤษฎีกาจัดตั้งองค์การสวนยาง (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2508 (7) ประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 114 ลงวันที่ 3 เมษายน พ.ศ. 2515 (8) พระราชกฤษฎีกาจัดตั้งองค์การสวนยาง (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2535 ส่งผลให้ตามกฎหมายกำหนดการยางแห่งประเทศไทย (การยางแห่งประเทศไทย) เกิดจากการรวม 3 หน่วย ได้แก่ สำนักงานกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง องค์การสวนยางและสถาบันวิจัยยาง โดยมีพระราชบัญญัติการยางแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2558 ได้ประกาศลงในราชกิจจานุเบกษา ณ วันที่ 14 กรกฎาคม 2558 และมีผลบังคับใช้ในวันที่ 15 กรกฎาคม 2558 มีวัตถุประสงค์ให้การยางแห่งประเทศไทยเป็นองค์กรกลางรับผิดชอบดูแลการบริหารจัดการยางพาราของประเทศ ทั้งระบบอย่างครบวงจร บริหารจัดการเกี่ยวกับเงินของกองทุน ส่งเสริมและสนับสนุนให้ประเทศเป็นศูนย์กลางอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยางพาราโดยจัดให้มีการศึกษาวิเคราะห์ วิจัย พัฒนา เผยแพร่ข้อมูลสารสนเทศเกี่ยวกับยางพาราและดำเนินการให้ระดับราคายางมีเสถียรภาพ รวมทั้งส่งเสริม สนับสนุน

ให้มีการปลูกแทนและการปลูกใหม่ ตลอดจนให้ความช่วยเหลือเกษตรกรชาวสวนยางสถาบันเกษตรกรชาวสวนยาง ผู้ประกอบกิจการยาง ด้านวิชาการ การเงิน การผลิต การแปรรูป การอุตสาหกรรม การตลาด การประกอบธุรกิจและการดำเนินการอื่นที่เกี่ยวข้อง เพื่อยกระดับรายได้และคุณภาพชีวิตให้ดีขึ้น บริหารงานโดยคณะกรรมการการยางแห่งประเทศไทย มีผู้ว่าการการยางแห่งประเทศไทย เป็นผู้บริหารสูงสุดตาม

การยางแห่งประเทศไทยเป็นองค์กรกลาด้านยางพาราที่มีวัตถุประสงค์ดังต่อไปนี้

1) เป็นองค์กรกลางรับผิดชอบดูแลการบริหารจัดการยางพาราของประเทศทั้งระบบอย่างครบวงจร บริหารจัดการเกี่ยวกับการเงินของกองทุน ตลอดจนส่งเสริมและสนับสนุนให้ประเทศเป็นศูนย์กลาง อุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยางพารา

2) ส่งเสริม สนับสนุน และจัดให้มีการศึกษา วิเคราะห์ วิจัย พัฒนา และเผยแพร่ข้อมูลและสารสนเทศเกี่ยวกับยางพารา

3) ส่งเสริม สนับสนุน และให้ความช่วยเหลือเกษตรกรชาวสวนยาง สถาบันเกษตรกรชาวสวนยาง และผู้ประกอบกิจการยาง ด้านวิชาการ การเงิน การผลิต การแปรรูป การอุตสาหกรรม การตลาด การประกอบธุรกิจ และการดำเนินการอื่นที่เกี่ยวข้อง เพื่อยกระดับรายได้และคุณภาพชีวิตให้ดีขึ้น

4) ดำเนินการให้ระดับราคายางพารามีเสถียรภาพ

5) ดำเนินการส่งเสริมและสนับสนุนให้มีการปลูกแทนและการปลูกใหม่

2. คำนิยามเกี่ยวกับยางพารา

พระราชบัญญัติการยางแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2558 มาตรา 4 กำหนดคำนิยามที่อยู่ภายใต้การดูแลของการยางแห่งประเทศไทย ดังนี้

“ต้นยาง” หมายความว่า ต้นยางพารา (*Hevea brasiliensis*) และให้หมายความรวมถึงต้นยางชนิดอื่นตามที่คณะกรรมการประกาศกำหนด

“ยาง” หมายความว่า น้ำยางสด ยางก้อน เศษยาง น้ำยางข้น ยางแผ่น ยางแท่ง ยางเครพ หรือยางในลักษณะอื่นใดอันผลิตขึ้นหรือได้มาจากส่วนใด ๆ ของต้นยาง แต่ไม่รวมถึงผลิตภัณฑ์ยางและวัตถุดิบที่สำเร็จรูปจากยาง

“ไม้ยาง” หมายความว่า ต้นยาง หรือไม้ยางท่อนจากต้นยาง

“ยางพารา” หมายความว่า ยางและไม้ยาง

“ยางพันธุ์ดี” หมายความว่า ต้นยางพันธุ์ที่ให้ผลดีและให้หมายความรวมถึงต้นยางพันธุ์ที่เหมาะสมที่ใช้ปลูกเป็นสวนยางตามที่คณะกรรมการประกาศกำหนด

“สวนยาง” หมายความว่า ที่ดินปลูกต้นยางเนื้อที่ไม่น้อยกว่าสองไร่ แต่ละไร่มีต้นยางปลูกไม่น้อยกว่าสิบต้น และโดยเฉลี่ยไม่น้อยกว่าไร่ละยี่สิบห้าต้น

“เกษตรกรชาวสวนยาง” หมายความว่า เจ้าของ ผู้เช่าหรือผู้ทำสวนยางและคนกรีดยางซึ่งมีสิทธิได้รับผลผลิตจากต้นยางในสวนยางนั้น และได้ขึ้นทะเบียนไว้กับการยางแห่งประเทศไทยตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่คณะกรรมการประกาศกำหนด

“สถาบันเกษตรกรชาวสวนยาง” หมายความว่าสมาคมสหกรณ์หรือกลุ่มเกษตรกรชาวสวนยางที่จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลตามกฎหมายแต่ไม่รวมถึงบริษัทจำกัดห้างหุ้นส่วนจำกัดและห้างหุ้นส่วนสามัญที่มีเกษตรกรชาวสวนยางเป็นผู้ถือหุ้นหรือหุ้นส่วนไม่ว่าทั้งหมดหรือบางส่วน และได้ขึ้นทะเบียนไว้กับการยางแห่งประเทศไทย ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่คณะกรรมการประกาศกำหนด

“ผู้ประกอบการยาง” หมายความว่า ผู้ทำธุรกิจเกี่ยวกับยางพารา

“การปลูกแทน” หมายความว่า การปลูกยางพันธุ์ดี หรือไม่ยืนต้นชนิดอื่นที่มีความสำคัญทางเศรษฐกิจตามที่คณะกรรมการประกาศกำหนด แทนต้นยางเก่าทั้งหมดหรือบางส่วน

“การปลูกใหม่” หมายความว่า การปลูกยางพันธุ์ดีในที่ดินที่ไม่เคยปลูกต้นยางมาก่อน

3. คณะกรรมการการยางแห่งประเทศไทย

ตามมาตรา 22 แห่งพระราชบัญญัติการยางแห่งประเทศไทย บัญญัติให้คณะกรรมการการยางแห่งประเทศไทยมีอำนาจหน้าที่วางนโยบายและควบคุมดูแลโดยทั่วไปซึ่งกิจการของการยางแห่งประเทศไทย และอำนาจหน้าที่เช่นว่านี้ให้รวมถึง

(1) กำหนดนโยบายการบริหารงาน การจัดหาทุน และให้ความเห็นชอบแผนการดำเนินงานเกี่ยวกับนโยบายยางพารา

(2) พิจารณาให้ความเห็นชอบแผนการลงทุน แผนการเงิน และงบประมาณประจำปีของการยางแห่งประเทศไทย

(3) ออกระเบียบหรือข้อบังคับเพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามขอบแห่งวัตถุประสงค์

(4) ออกระเบียบหรือข้อบังคับเกี่ยวกับการดำเนินงานและการบริหารงาน

(5) ออกระเบียบหรือข้อบังคับเกี่ยวกับการดำเนินกิจการของคณะกรรมการและคณะอนุกรรมการ

(6) ออกระเบียบหรือข้อบังคับเกี่ยวกับการปฏิบัติงานของผู้ว่าการ

(7) ออกข้อบังคับว่าด้วยการคัดเลือก การบรรจุ การแต่งตั้ง การประเมินผลงาน การถอดถอนวินัยและการลงโทษทางวินัย การออกจากตำแหน่ง การร้องทุกข์และการอุทธรณ์ การลงโทษของพนักงานและลูกจ้าง ตลอดจนการกำหนดเงินเดือนและเงินอื่น

(8) ออกข้อบังคับว่าด้วยกองทุนสงเคราะห์ หรือการสงเคราะห์อื่นเพื่อสวัสดิการของพนักงานลูกจ้าง และครอบครัว โดยได้รับความเห็นชอบจากกระทรวงการคลัง

(9) ออกข้อบังคับว่าด้วยระยะเวลาการจ้าง หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการจ้างพนักงานและลูกจ้าง

(10) ออกระเบียบว่าด้วยระเบียบแบบผู้ว่าการและพนักงาน

4. การส่งเสริมและการสนับสนุนการปลูกแทน

กฎหมายกำหนดเกี่ยวกับการส่งเสริมและการสนับสนุนการปลูกแทน มีหลักเกณฑ์ตามมาตรา 36 มาตรา 37 และมาตรา 39 ดังต่อไปนี้

ประการที่หนึ่ง เกษตรกรชาวสวนยางผู้ใดมีสวนยางตั้งอยู่บนที่ดินที่ตนเองมีกรรมสิทธิ์หรือสิทธิครอบครองโดยชอบด้วยกฎหมาย หากประสงค์จะขอรับการส่งเสริมและสนับสนุนให้มีการปลูกแทนตามพระราชบัญญัตินี้ให้ยื่นคำขอรับการส่งเสริมและสนับสนุนต่อการยางแห่งประเทศไทยตามแบบและวิธีการที่คณะกรรมการกำหนด ในกรณีที่ผู้ขอรับการส่งเสริมและสนับสนุนให้มีการปลูกแทนเป็นผู้ทำสวนยางในที่ดินที่ตนเช่าหรืออาศัยบุคคลอื่นผู้ขอรับการส่งเสริมและสนับสนุนต้องแสดงต่อการยางแห่งประเทศไทย ว่าผู้ให้เช่าหรือผู้ให้อาศัยได้ให้ความยินยอมในการที่ดินขอรับการส่งเสริมและสนับสนุนตามแบบที่คณะกรรมการกำหนดเพื่อประโยชน์ในการสำรวจตรวจสอบของการยางแห่งประเทศไทยในการพิจารณาให้การส่งเสริมและสนับสนุนให้มีการปลูกแทนผู้ขอรับการส่งเสริมและสนับสนุนต้องอำนวยความสะดวกและปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ที่คณะกรรมการกำหนด

ประการที่สอง ผู้ซึ่งได้รับการส่งเสริมและสนับสนุนให้มีการปลูกแทนตามพระราชบัญญัตินี้ ต้องเป็นเกษตรกรชาวสวนยางที่มีต้นยางอายุกว่ายี่สิบห้าปีขึ้นไป หรือต้นยางทุดโทรมเสียหาย หรือต้นยางได้ผลน้อยตามหลักเกณฑ์ที่การยางแห่งประเทศไทย กำหนดการปลูกแทนให้ส่งเสริมและสนับสนุนโดยจ่ายให้แก่เกษตรกรชาวสวนยางซึ่งยางพันธุ์ดีพันธุ์ไม่ยืนต้น พันธุ์พืชปุ๋ยเครื่องมือเครื่องใช้จัดบริการอย่างอื่นช่วยเหลือหรือจ่ายเงินให้ก็ได้ทั้งนี้จะจัดให้อย่างใดอย่างหนึ่งหรือหลายอย่างก็ได้

ประการที่สาม ผู้ใดไม่มีสวนยางมาก่อนแต่มีที่ดินที่ตนเองมีกรรมสิทธิ์หรือสิทธิครอบครองโดยชอบด้วยกฎหมายไม่น้อยกว่าสองไร่และตั้งอยู่ในพื้นที่ที่เหมาะสมต่อการปลูกใหม่ตามที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด หากประสงค์จะขอรับการส่งเสริมและสนับสนุนให้มีการปลูกใหม่ให้ยื่นคำขอรับการส่งเสริมและสนับสนุนต่อการยางแห่งประเทศไทย ตามแบบและวิธีการที่คณะกรรมการกำหนด ในการดำเนินการส่งเสริมและสนับสนุนตามวรรคหนึ่งจะใช้เงินจากกองทุนมิได้ ให้คณะกรรมการมีอำนาจจัดสรรเงินให้แก่ผู้ขอรับการส่งเสริมและสนับสนุนตามวรรคหนึ่ง ได้รายละเอียดไม่เกินสิบห้าไร่ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่คณะกรรมการกำหนด ในกรณีที่ผู้ขอรับการส่งเสริมและสนับสนุนตามวรรคหนึ่งไม่ได้รับการส่งเสริมและสนับสนุนย่อมไม่เป็นเหตุให้เสียสิทธิในการที่จะได้รับการส่งเสริมและสนับสนุนในปีต่อ ๆ ไป

ประการที่สี่ เกษตรกรชาวสวนยาง สถาบันเกษตรกรชาวสวนยาง หรือผู้ประกอบการยาง ผู้ได้รับการส่งเสริมและสนับสนุนตามพระราชบัญญัตินี้ผู้ใดจงใจไม่ปฏิบัติตามหรือฝ่าฝืนข้อบังคับ ระเบียบ หรือคำสั่งของการยางแห่งประเทศไทย คณะกรรมการ หรือพนักงานซึ่งสั่งการตามพระราชบัญญัตินี้ให้ การยางแห่งประเทศไทย มีอำนาจสั่งให้ระงับการส่งเสริมและสนับสนุนเสียได้

วิธีการดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยดำเนินการศึกษาตามขั้นตอน ดังต่อไปนี้

1. วิธีการศึกษาวิจัยได้ทำการศึกษาค้นคว้าจากแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องร่วมกับการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview) จากกลุ่มตัวอย่างที่ผู้วิจัยได้คัดเลือกไว้แบบเฉพาะเจาะจง

(Purposive Selection) โดยพิจารณาคัดเลือกจากจังหวัดที่มีพื้นที่ปลูกยาง โรงงานผลิยางพารา และจำนวนผู้ส่งออกยางพารามากที่สุด โดยผู้วิจัยได้เลือกจังหวัดในภาคเหนือ ภาคใต้ ภาคตะวันออก ภาคเหนือ ภาคละ 100 คน เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาวิจัย คือ แบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้าง

2. ผู้วิจัยนำผลการสัมภาษณ์เชิงลึกวิเคราะห์ประเด็นที่สำคัญเกี่ยวกับปัญหาการบังคับใช้พระราชบัญญัติการยางแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2558 และจัดประชุมกลุ่ม (Focus Group) เพื่อระดมความคิดเห็นของกลุ่มประชากรที่กำหนดจำนวน 20 คน จำแนกเป็น 4 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเจ้าหน้าที่ของกองการยาง, กลุ่มเจ้าหน้าที่การยางแห่งประเทศไทย, กลุ่มเจ้าหน้าที่ของกรมป่าไม้, กลุ่มกรรมการค้าภายใน

3. การวิเคราะห์ข้อมูลของการวิจัย ได้ทำการใช้การวิเคราะห์สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics)

ผลการวิจัย

ยางพารานับเป็นพืชเศรษฐกิจสำคัญของประเทศไทย ซึ่งสร้างรายได้มากกว่า 2 แสนล้านบาทต่อปี และเชื่อมโยงต่อการพัฒนาเศรษฐกิจชุมชนระดับเกษตรกรชาวสวนยาง อันเป็นรากฐานสำคัญต่อความมั่นคงด้านเศรษฐกิจของประเทศ ในปัจจุบันสภาพปัญหาทางพาราในประเทศไทยมีรายละเอียดซับซ้อนมีความเชื่อมโยงกันระหว่างองค์กร ดังนั้น ในปี พ.ศ. 2557 จึงมีแนวคิดที่สร้างปรับปรุงและสร้างองค์กรขึ้นมาดูแลเกี่ยวกับยางพารา จึงมีการตราพระราชบัญญัติการยางแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2558 เป็นเครื่องมือที่ใช้ในการบริหารจัดการยางพาราเพื่อให้เกิดการส่งเสริมดำเนินงานของอุตสาหกรรมยางพาราให้เป็นระบบ เจตนารมณ์ของกฎหมายหลัก คือ สร้างความมีประสิทธิภาพในการบริหารจัดการยางพาราทั้งระบบ การรวม 3 องค์กรเข้าเป็นการยางแห่งประเทศไทยเป็นการปรับโครงสร้างใหม่เพื่อให้มีความคล่องตัวมากยิ่งขึ้นและเสนอแก้ไขกฎหมายและออกกฎหมายลูกที่เหมาะสม เพื่อแก้ไขปัญหาดังกล่าวและเพิ่มประสิทธิภาพการบริหารจัดการ ซึ่งในพระราชบัญญัติการยางแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2558 มีปัญหาบางมาตรา ในการบังคับใช้กฎหมาย ดังต่อไปนี้

1. การยางแห่งประเทศไทย เกิดจากการรวมสำนักงานกองทุนสงเคราะห์ การทำสวนยาง องค์การสวนยางและสถาบันวิจัยยาง ทั้งสามองค์กรถูกยกเลิกตามมาตรา 3 แห่งพระราชบัญญัติการยางแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2558 แต่ละองค์กรที่ถูกยุบมีบทบาทสำคัญต่อระบบอุตสาหกรรมสำนักงานกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง (สกย.) เป็นรัฐวิสาหกิจตามพระราชบัญญัติกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง พ.ศ. 2503 ความเป็นมาเนื่องจากก่อนตราพระราชบัญญัติมีสวนยางที่ปลูกด้วยยาง พันธุ์พื้นเมืองอยู่ทางภาคใต้ประมาณ 4.5 ล้านไร่ ซึ่งให้ผลผลิตต่ำจึงจำเป็นต้องรีบโค่นและปลูกทดแทนด้วยยางพันธุ์ดีที่ให้ผลผลิตสูงกว่าแต่เจ้าของสวนยางไม่มีทุนในการสร้างสวนยางใหม่รัฐบาลสมัยนั้น จึงจัดตั้งกองทุนตามหลักการเดียวกับประเทศมาเลเซีย โดยตราพระราชบัญญัติกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง พ.ศ. 2503 มีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมให้เกษตรกรปลูกยางพันธุ์ดีหรือไม้ยืนต้นอื่นทดแทนยางเก่า โดยให้ทุนสงเคราะห์จากเงินกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง ซึ่งแหล่งรายได้มาจากเงินค่าธรรมเนียม

ที่เก็บจากผู้ส่งยางออก นอกราชอาณาจักรต่อมา เมื่อปี 2518 มีการแก้ไขพระราชบัญญัติเพื่อส่งเสริมเกษตรกรที่ไม่มีสวนยางมาก่อน ให้ปลูกยางพันธุ์ดีโดยนโยบายและงบประมาณของรัฐบาล “องค์การสวนยางนาบอน” ซึ่งมีลักษณะโครงสร้างแบบรัฐวิสาหกิจด้านยางพาราครั้งแรกของประเทศไทย โดยคณะรัฐมนตรีได้มีมติ ดังนี้

1) ให้กองการยางซึ่งได้รับงบประมาณค่าใช้จ่ายทำสวนยางนาบอนอยู่แล้วคงดำเนินการต่อไป ภายในจำนวนเนื้อที่และวงเงินที่ได้รับ

2) อนุมัติให้ตั้งองค์การสวนยางนาบอนขึ้นในกระทรวงเกษตรเพื่อดำเนินการทำสวนยางส่วนที่เหลือจากที่กองการยางทำได้

สถาบันวิจัยยางกรมวิชาการเกษตรเป็นส่วนราชการสังกัดกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ทำหน้าที่ศึกษาวิจัยและพัฒนาควบคุมการผลิตการขยายพันธุ์การค้าและการส่งออกตามพระราชบัญญัติควบคุมยาง พ.ศ. 2542

อุปสรรคจากการรวบรวมกิจการ 3 หน่วยงาน คือ สำนักงานกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง องค์การสวนยางและสถาบันวิจัยยาง มีผลต่อประสิทธิภาพการบริหารจัดการลดลงกว่าเดิมกล่าวคือ ข้อจำกัดทางด้านการเงิน ซึ่งรายได้จากเงินค่าธรรมเนียมจากการส่งยางออกไม่เพียงพอกับค่าใช้จ่ายในการบริหารงาน โดยเฉพาะ ค่าบุคลากรของ 3 หน่วยงาน ที่มารวมอยู่กับการยางแห่งประเทศไทยและเงินอุดหนุนจากรัฐบาลที่สมทบเพื่อการนี้ ได้เพียงร้อยละ 10 ของงบประมาณที่ขอไป เมื่อเงินสะสมที่มีอยู่ลดลงอันก่อให้เกิดปัญหาต่อการบริหารงานที่ประสิทธิภาพลดลง ซึ่งการยางแห่งประเทศไทยนำรายได้จากการดำเนินการธุรกิจตามมาตรา 9(2) ไม่เพียงพอในการบริหารจัดการ เนื่องจากภารกิจหลักของการยางแห่งประเทศไทย มุ่งเน้นรักษาเสถียรภาพราคายางและเพื่อความอยู่รอดของเกษตรกร จึงไม่อาจมุ่งเป้าหมายให้ได้กำไรสูงสุดได้ จึงทำให้มีประสิทธิภาพลดลงกว่าเดิม และไม่อาจเป็นแกนกลางบริหารยางพาราทั้งระบบได้อย่างแท้จริง

2. ปัญหาเกี่ยวกับคำนิยาม “ยางพันธุ์ดี” ในมาตร 4 แห่งพระราชบัญญัติการยางแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2558 แต่เดิมการกำหนดพันธุ์ยางเป็นอำนาจหน้าที่ของ สถาบันวิจัยยาง กรมวิชาการเกษตร ได้จัดทำคำแนะนำพันธุ์ยางแก่เกษตรกรทุก ๆ 4 ปี โดยใช้ ข้อมูลจากผลงานวิจัยการปรับปรุงพันธุ์ยาง เพื่อแนะนำพันธุ์ยางที่ให้ผลผลิตน้ำยางสูง ผลผลิตน้ำยางหรือเนื้อไม้ที่ได้จากการปลูกยาง จะมากน้อยเพียงใดนั้น ขึ้นกับปัจจัย 3 ประการ คือ พันธุ์ สภาพแวดล้อม และการปรับตัวของพันธุ์เข้ากับสภาพแวดล้อมนั้น ๆ ดังนั้นการจะตัดสินใจว่าจะเลือกปลูกยางพันธุ์ใดนั้น ควรยึดถือหลักการว่า จะต้องเป็นพันธุ์ที่ให้ผลผลิตสูงสุดและมีความเหมาะสมกับสภาพแวดล้อมในพื้นที่ของเกษตรกรผู้ปลูก ซึ่งควรมีการพิจารณาตามขั้นตอน ดังนี้

1) พิจารณาว่าพื้นที่ปลูก มีสภาพแวดล้อมใดที่ไม่เหมาะสม เป็นข้อจำกัดที่มีความรุนแรงมากน้อยเพียงใด สามารถแก้ไขได้หรือไม่ และส่งผลกระทบต่อทำให้ผลผลิตมากน้อยเพียงใด เช่น เป็นพื้นที่ที่มีการระบาดของโรคไตรูณแรง พื้นที่ที่มีลมแรง หรือพื้นที่ที่มีความลาดชันสูง หน้าดินตื้น

2) พิจารณาลักษณะประจำพันธุ์แต่ละพันธุ์จากเอกสารคำแนะนำพันธุ์ยางของสถาบันวิจัยยาง โดยเฉพาะลักษณะที่อ่อนแอต่อสภาพแวดล้อมที่เป็นข้อจำกัด แล้วคัดเลือกพันธุ์ที่สามารถปลูกในพื้นที่นั้น ๆ ได้

3) ลำดับที่ของพันธุ์ที่ให้ผลผลิตสูง จากเอกสารคำแนะนำพันธุ์ยาง แล้วเลือกพันธุ์ที่ให้ผลผลิตสูงสุด ถือว่าเป็นพันธุ์ที่เหมาะสมสำหรับปลูกในพื้นที่ดังกล่าว

เนื่องจากปัจจุบันไม้ยางพารามีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการพัฒนาอุตสาหกรรมไม้ของประเทศ ทำให้เกษตรกรได้รับผลตอบแทนจากผลผลิตเนื้อไม้เพิ่มขึ้น ดังนั้น คำแนะนำพันธุ์ยางปี 2546 สถาบันวิจัยยางจึงได้แนะนำพันธุ์ยางแนะนำเป็น 3 กลุ่ม คือ พันธุ์ยางที่ให้ผลผลิตน้ำยางสูง พันธุ์ยางที่ให้ผลผลิตน้ำยางและเนื้อไม้สูงและพันธุ์ยางที่ให้ผลผลิตเนื้อไม้สูง เพื่อให้เกษตรกรเลือกพันธุ์ได้ตามวัตถุประสงค์ของการปลูกพันธุ์ยางที่แนะนำ ให้ปลูก แบ่งออกเป็น 3 กลุ่มตามวัตถุประสงค์ของการปลูก ดังนี้

กลุ่ม 1 พันธุ์ยางผลผลิตน้ำยางสูง เป็นพันธุ์ที่ให้ผลผลิตน้ำยางสูงเป็นหลัก การเลือกปลูกพันธุ์ยางในกลุ่มนี้ ควรมุ่งเน้นผลผลิตน้ำยาง

กลุ่ม 2 พันธุ์ยางผลผลิตน้ำยางและเนื้อไม้สูงเป็นพันธุ์ที่ให้ทั้งผลผลิตน้ำยางและเนื้อไม้ โดยให้ผลผลิตน้ำยางสูงและมีการเจริญเติบโตดี ลักษณะลำต้นตรง ให้ปริมาตรเนื้อไม้ในส่วนลำต้นสูง

กลุ่ม 3 พันธุ์ยางผลผลิตเนื้อไม้สูงเป็นพันธุ์ที่ให้ผลผลิตเนื้อไม้สูงเป็นหลักมีการเจริญเติบโตดีมาก ลักษณะลำต้นตรง ให้ปริมาตรเนื้อไม้ในส่วนลำต้นสูงมาก ผลผลิตน้ำยางจะอยู่ในระดับต่ำกว่าพันธุ์ยางในกลุ่มที่ 1 และ 2 เหมาะสำหรับเป็นพันธุ์ที่จะปลูกเป็นสวนป่าเพื่อการผลิตเนื้อไม้

การกำหนดลักษณะยางพันธุ์ดี นับเป็นปัจจัยสำคัญที่มีผลต่อการปลูกยางและผลผลิตของเกษตรกรชาวสวนยาง การยางแห่งประเทศไทย โดยทุกๆ 4 ปี จะมีการประกาศคำแนะนำพันธุ์ยางใหม่ เพื่อเป็นข้อมูลให้เกษตรกรสามารถเลือกพันธุ์ยางได้หลากหลายมากขึ้น ช่วยลดความเสี่ยงจากการปลูกยางของประเทศที่จะมีพันธุ์ใดพันธุ์หนึ่งมากเกินไป

เมื่อสถาบันวิจัยยางเป็นส่วนหนึ่งของการยางแห่งประเทศไทย วิธีการกำหนดลักษณะยางพันธุ์ดีกฎหมายกำหนดให้คณะกรรมการการยางแห่งประเทศไทยอาศัยอำนาจตามความในบทนิยามคำว่า “ยางพันธุ์ดี” ตามมาตรา 4 แห่งพระราชบัญญัติการยางแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2558 (“ยางพันธุ์ดี” หมายความว่า ต้นยางที่ให้ผลดี และให้หมายความรวมถึงต้นยางพันธุ์ที่เหมาะสมที่ใช้ปลูกเป็นสวนยางตามที่คณะกรรมการประกาศกำหนด) ในการออกประกาศคณะกรรมการการยางแห่งประเทศไทย เรื่อง กำหนดยางพันธุ์ดี พ.ศ. 2558 ประกาศเมื่อวันที่ 9 ธันวาคม 2558 มีสาระสำคัญเป็นการประกาศกำหนดต้นยางพันธุ์ดี โดยนิยามความหมายของพันธุ์ยางชั้น 1 พันธุ์ยางชั้น 2 และพันธุ์ยางชั้น 3 ไว้อย่างชัดเจนจำแนกเป็นพันธุ์ยางชั้น 1 จำนวน 12 พันธุ์ พันธุ์ยางชั้น 2 จำนวน 32 พันธุ์ และพันธุ์ยางชั้น 3 จำนวน 8 พันธุ์ การกำหนดบทนิยามของต้นยางพันธุ์ดีตามพระราชบัญญัติ

การยางแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2558 มีความหมายรวมถึงต้นยางพันธุ์ที่เหมาะสมตามที่คณะกรรมการประกาศ กำหนด ตามความของคำนิยามคำว่า “ยางพันธุ์ดี” เท่านั้น ไม่มีการบัญญัติรายละเอียดในพระราชบัญญัติไว้ อย่างชัดเจนเกี่ยวกับการมีอำนาจหน้าที่ในการกำหนดต้นยางพันธุ์ดีหรือยางพันธุ์ที่เหมาะสมที่คณะกรรมการกำหนดว่าจะต้องดำเนินการอย่างไร ทำให้วิธีการกำหนดขั้นตอนการศึกษาวิจัยไม่เป็นระบบระเบียบที่แน่นอน ส่งผลกระทบต่อแนวทางในการดำเนินการตามกฎหมายที่ชัดเจน เพื่อให้การดำเนินการปลูกยาง การส่งออกยาง ถูกต้องตามที่กฎหมายกำหนดไว้

3. พระราชบัญญัติการยางแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2558 กำหนดในมาตรา 6 การยางแห่งประเทศไทยเป็นนิติบุคคล เป็นหน่วยงานของรัฐในฐานะรัฐวิสาหกิจที่รับผิดชอบบริการสาธารณะทางอุตสาหกรรมและพาณิชยกรรมที่มีวัตถุประสงค์แสวงหารายได้แต่ไม่มุ่งกำไรสูงสุดจะทำให้เศรษฐกิจของประเทศชาติดีขึ้น เพราะรายได้ส่วนหนึ่งจะต้องส่งให้รัฐเป็นการหารายได้เข้ารัฐสามารถนำไปพัฒนาประเทศได้ เพราะยางเป็นพืชเศรษฐกิจที่สำคัญของประเทศ หากให้เอกชนดำเนินงานอาจทำให้ขาดคุณภาพและผลิตในปริมาณที่ไม่มีขอบเขตคุมไม่ได้ส่งผลกระทบต่อสภาพเศรษฐกิจโดยรวมของประเทศ อำนาจหน้าที่ของการยางแห่งประเทศไทยและตามมาตรา 9 การยางแห่งประเทศไทยเป็นรัฐวิสาหกิจที่รับผิดชอบบริการสาธารณะทางอุตสาหกรรมและพาณิชยกรรมเกี่ยวกับยางซึ่งเป็นพืชเศรษฐกิจสำคัญ โดยเป็นกิจการของรัฐที่จำเป็นต้องใช้เพื่อการแทรกแซงตลาดให้เกิดการแข่งขันที่เป็นธรรมจนสามารถควบคุมระดับราคายางให้มีเสถียรภาพได้ และการยางแห่งประเทศไทยให้บริการแก่กลุ่มเป้าหมายเฉพาะ โดยเฉพาะเกษตรกรชาวสวนยางเพื่อให้ได้รับการที่ได้มาตรฐานทั้งในเรื่องคุณภาพ ปริมาณ ค่าใช้จ่ายและอื่นๆ เหตุผลของการก่อตั้งการยางแห่งประเทศไทยและวัตถุประสงค์การปฏิบัติงานของการยางแห่งประเทศไทย ตามกฎหมายมีลักษณะเป็นการจัดการบริการสาธารณะดูแลเกี่ยวกับการช่วยเหลือเกษตรกร ผู้ประกอบการ ผู้ส่งออกให้ดำเนินการในการประกอบอาชีพเกี่ยวกับยางพารา แม้ว่ากฎหมายกำหนดให้แสวงหากำไรได้ แต่ผลกำไรนำมาใช้ในการบริการบริหารจัดการดูแลเกษตรกร ผู้ประกอบการยางพารา แต่เมื่อศึกษาพระราชบัญญัติการยางแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2558 การยางแห่งประเทศไทยสามารถประกอบธุรกิจเกี่ยวกับยางพาราได้ ตามมาตรา 9 (2) กฎหมายกำหนดไว้เช่นนี้ทำให้การยางแห่งประเทศไทยตั้งหน่วยงานรับซื้อยางในองค์กรขึ้น ทำให้การยางแห่งประเทศไทยได้เปรียบผู้ประกอบการ หากการยางแห่งประเทศไทยต้องการสนับสนุน มีหลักเกณฑ์ในเรื่องใดเกี่ยวกับยางพารามีโอกาสได้ทราบและรับรู้หลักเกณฑ์ก่อนเกษตรกร ผู้ประกอบการ ก่อให้เกิดความได้เปรียบทุกฝ่าย การยางแห่งประเทศไทยเป็นผู้ดูแล ส่งเสริม ช่วยเหลือเกษตรกร ผู้ผลิต ผู้ส่งออกทำให้การเข้ามาประกอบธุรกิจเอง ทำให้เกิดความไม่ยุติธรรม ทำให้เกิดการเอาเปรียบเกษตรกรทำให้เกิดการสร้างมาตรการเข้าผลประโยชน์ของตัวเอง จึงทำให้เกิดความไม่เป็นธรรมในการบริหารงาน อีกทั้งเกิดการซื้อยางแข่งขันกับผู้ประกอบการด้วย

4. การขอรับเงินทุนสนับสนุนการปลูกแทนตามพระราชบัญญัติการยางแห่งประเทศไทย พ.ศ.

2558 กำหนดให้การยางแห่งประเทศไทยส่งเสริมและสนับสนุนโดยช่วยให้แก่เกษตรกรชาวสวนยาง ตามมาตรา 36 ซึ่งการปลูกแทนกำหนดให้การยางแห่งประเทศไทยให้การสนับสนุน ยางพันธุ์ดีพันธุ์ ไม่นิยมต้น พันธุ์พืช ปุ๋ย หรือจ่ายเงินให้ก็ได้ทั้งนี้จะจัดให้อย่างใดอย่างหนึ่งหรือหลายอย่างก็ได้ โดยการ ร่วมมือพัฒนาการยางพาราในประเทศไทย เกษตรกรสามารถเข้ามามีส่วนร่วมช่วยได้หลายวิธี ทั้งการเลือก ปลูกยางพาราในพื้นที่ ๆ เหมาะสม การไม่บุกรุกป่า การลดต้นทุนการผลิต โดยเฉพาะอย่างยิ่งการปรับ เปลี่ยน การปลูกพืชเชิงเดี่ยวเป็นการปลูกพืชหลายๆ ชนิด การยางแห่งประเทศไทยได้ให้การส่งเสริม ทั้งเงินทุนในการปลูกพืชแบบผสมผสาน เป็นการปลูกพืชท้องถิ่นร่วมในสวนยาง หรือการเลี้ยงสัตว์ก็ตี สามารถเพิ่มรายรับให้กับครอบครัวในช่วงที่ราคายางผันผวนด้วย ซึ่งหากเกษตรกรต้องการได้รับการ สนับสนุนเงินทุนเกี่ยวกับการปลูกแทนต้องอยู่ภายใต้บังคับ มาตรา 36 แห่งพระราชบัญญัติการยาง แห่งประเทศไทย พ.ศ. 2558 ต้องมีเนื้อที่ไม่น้อยกว่า 2 ไร่ แต่ละไร่มีต้นยาง ปลูกกระจัดกระจายไม่ น้อยกว่า 10 ต้น และโดยเฉลี่ยไม่น้อยกว่าไร่ละ 25 ต้น และเป็นต้นยางเก่าอายุกว่า 25 ปีขึ้นไป หรือ ต้นยางทรุดโทรมเสียหาย หรือต้นยางที่ได้ผลน้อยไม่คุ้มค่ากับการบำรุงรักษา สวนยางที่อยู่ในหลัก เกณฑ์ได้รับการสงเคราะห์เพื่อปลูกแทนจะต้องไม่เป็นที่ดินหวงห้ามของทางราชการ หรืออยู่ในเขตป่า สงวนแห่งชาติ หรือเขตอุทยานแห่งชาติ หรือป่าที่คณะรัฐมนตรีมีมติกำหนดไว้ให้เป็นป่าถาวรอันเป็น สมบัติของชาติ เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากหน่วยราชการผู้รับผิดชอบให้เป็นผู้มีสิทธิทำกิน หรือได้รับ อนุญาตให้เข้าทำประโยชน์ หรืออยู่อาศัยในเขตป่าสงวนแห่งชาติเป็นการชั่วคราวเพื่อการทำสวนยาง กรณีที่กฎหมายกำหนดไว้เช่นนี้ ก่อให้เกิดปัญหา 2 ประการ

ปัญหาประการที่หนึ่ง ในกรณีที่ดินของเกษตรกรมีกรรมสิทธิ์หรือสิทธิครอบครองโดยชอบด้วย กฎหมายเท่านั้นจึงจะขอทุนปลูกแทนได้ทำให้เจ้าของที่ดินที่ไม่ได้อยู่ในเขตป่าสงวนแห่งชาติ แต่ไม่ได้ ยื่นขอออกเอกสารสิทธิ์จากทางราชการซึ่งสามารถให้กรมป่าไม้รับรองได้แต่ก็เสียสิทธิ์ตามกฎหมาย

ปัญหาประการที่สอง เกษตรกรที่ปลูกยางในที่ดินที่มีเพียงสิทธิครอบครองโดยไม่มีชื่อใน เอกสารสิทธิ์ เกษตรกรไม่สามารถขอการปลูกแทนได้

5. การเก็บค่าธรรมเนียมในการส่งออกยางเพื่อนำเงินที่เก็บค่าธรรมเนียมไปช่วยเหลือ เกษตรกร ตามมาตรา 47 แห่งพระราชบัญญัติการยางแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2558 โดยมีประกาศ กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ เรื่อง กำหนดอัตราค่าธรรมเนียมที่ผู้ส่งยางออกนอกราชอาณาจักร พ.ศ. 2560 ในกรณีที่ผู้ส่งออก ส่งยางแผ่นรมควัน น้ำยางสด น้ำยางข้น ยางก้อนถ้วย ยางผสม ยางแท่ง ยาง เครพ ยางก้อน เศษยาง ต้องชำระอัตราค่าธรรมเนียมในการส่งออกอัตรา กิโลกรัมละ 2 บาท การเก็บ ค่าธรรมเนียมมีเหตุผล 4 ประการ

ประการที่ 1 เพื่อการจัดเก็บเงินค่าธรรมเนียมคงที่ เป็นการเก็บจากผู้ส่งออกยางพารา ออกนอกอาณาจักร นำมาสมทบเป็นกองทุนพัฒนาการยาง ช่วยเหลือเกษตรกร สถาบันเกษตรกร และ ผู้ประกอบกิจการยางพาราทั้งระบบ ผู้ส่งออกยางพาราซึ่งเป็นผู้จ่ายค่าธรรมเนียมตามกฎหมาย ไม่ต้อง

กังวล เมื่อราคายางสูงขึ้นจะต้องเสียค่าธรรมเนียมการส่งยางออกนอกราชอาณาจักรมากขึ้น จึงไม่ต้อง
กตราคาให้ต่ำลงเพื่อจ่ายค่าธรรมเนียมในอัตราที่น้อยกว่า เกษตรกรจึงได้รับราคาที่สูงขึ้น ด้วยราคารับ
ผู้ประกอบการที่ประมาณการต้นทุนได้ชัดเจน

ประการที่ 2 กรณีอัตราการจัดค่าธรรมเนียมแบบคงที่ จะลดแรงจูงใจในการลักลอบส่งออก
ยางผิดกฎหมาย ทำให้รายได้จากการจัดเก็บค่าธรรมเนียมสามารถทำได้เต็มประสิทธิภาพ

ประการที่ 3 การยางแห่งประเทศไทย จะสามารถจัดเก็บค่าธรรมเนียมการส่งออกยางจากผู้ส่ง
ออกเข้ากองทุนพัฒนายางพารา เพื่อนำมาจัดสรรเป็นค่าใช้จ่ายในการสนับสนุนและส่งเสริมสวัสดิการ
ให้กับเกษตรกรชาวสวนยางเพิ่มขึ้น

ประการที่ 4 เป็นแรงจูงใจไม่ให้มีการบิดเบือนราคาในการเข้าประมูลซื้อขายในตลาดซื้อขาย
จริงและซื้อขายล่วงหน้า โดยผู้ประกอบการจะทราบต้นทุนที่แน่นอนจากการจัดเก็บค่าธรรมเนียมคงที่
ส่งผลให้การเปิดราคาประมูลยางที่สูงขึ้นได้ด้วยเหตุผลดังกล่าวแสดงได้ว่า การเก็บค่าธรรมเนียมแบบ
คงที่ ตามกฎหมายก่อให้เกิดผลดีแก่บุคคลในระบบอุตสาหกรรมยางพารา ได้แก่ เกษตรกร ผู้ประกอบ
การ ผู้ส่งออก แต่เหตุผล 4 ประการ

การเก็บค่าธรรมเนียมเป็นหน้าที่ของเจ้าหน้าที่การยางแห่งประเทศไทย ตามมาตรา 47 มาตรา
48 แห่งพระราชบัญญัติการยางแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2558 การเก็บค่าธรรมเนียมในการส่งออกก่อ
ให้เกิดปัญหาให้กับเกษตรกร เกษตรกรต้องรับภาระค่าธรรมเนียมเพื่อการส่งออกยางพาราในราคาที่สูง
มาก และผู้ส่งออกไม่ได้รับประโยชน์อย่างแท้จริง เนื่องจาก การส่งออกยางพาราต้องมีต้นทุนค่าแรง
งาน ค่าขนส่ง รวมทั้งภาษีที่ชำระแก่สรรพากร ดังนั้น อัตราการเก็บค่าธรรมเนียมในการส่งออกต้อง
มีพิจารณาจากปัจจัยอื่นประกอบด้วยแต่จากการศึกษาประเทศมาเลเซีย เก็บค่าธรรมเนียมในการส่ง
ออกยางพาราน้อยมาก วัตถุประสงค์การเก็บค่าธรรมเนียมในการส่งออกเพื่อนำไปช่วยเหลือเกษตรกร
เป็นเรื่องดี แต่ปัจจุบันหลักการบริหารในการเก็บค่าธรรมเนียมมีช่องว่าง ก่อให้เกิดผลเสียต่อเกษตรกร
ดังนั้น กรณีต้องทำการวางแผนและทำการศึกษาว่าการเก็บค่าธรรมเนียมในการส่งออก ควรมีหรือไม่
หรือหากว่ามีแล้วควรเก็บในจำนวนเท่าไรจึงจะเหมาะสม เนื่องจากในปัจจุบัน ราคายาง มีราคาตกต่ำ
ทำให้การเก็บค่าธรรมเนียมกิโลกรัมละ 2 บาท ถือว่าเป็นจำนวนที่มาก การแก้ไขไม่ควรระบุราคาไว้
การกำหนดค่าธรรมเนียมอาจจะระบุเป็นอัตราที่แน่นอนก็ได้ แต่ให้เป็นไปตามราคายางด้วย เพื่อให้ผู้ส่ง
ออกมีกำลังในการจ่ายค่าธรรมเนียมและไม่ไปผลกระทบให้เกษตรกร

สรุปและอภิปรายผล

พระราชบัญญัติเป็นกฎหมายที่มีลำดับศักดิ์รองจากกฎหมายรัฐธรรมนูญที่ตราขึ้นเป็น
กฎหมายบังคับใช้แก่ประชาชน โดยคำแนะนำและยินยอมของรัฐสภา ซึ่งประกอบด้วยสภาผู้แทน
และวุฒิสภา พระราชบัญญัติจะมีผลบังคับใช้อย่างสมบูรณ์และเป็นเครื่องมือของฝ่ายบริหารในการ

ใช้อำนาจจะต้องได้รับความเห็นชอบจากรัฐสภา พระมหากษัตริย์ทรงลงพระปรมาภิไธย และประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้ว ซึ่งเนื้อหาของพระราชบัญญัตินั้นจะต้องไม่ขัดหรือแย้งกับบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ หรือหลักกฎหมายรัฐธรรมนูญทั่วไป เรียกว่า ประเพณี การปกครองของประเทศไทยในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข นอกจากนี้ เนื้อหาของพระราชบัญญัติยังมีลักษณะกำหนดกฎเกณฑ์เป็นการทั่วไปในการก่อตั้งเปลี่ยนแปลงกำหนดขอบเขตแห่งสิทธิและหน้าที่ของบุคคล ตลอดจนจำกัดสิทธิเสรีภาพของบุคคลได้ตามที่รัฐธรรมนูญให้อำนาจไว้ พระราชบัญญัติการยางแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2558 เป็นกฎหมายที่กำหนดขึ้นมาเพื่อใช้บังคับกับบุคคลที่เกี่ยวข้องกับระบบยางพารา เพื่อให้มีแบบแผนความประพฤติหรือแนวทางการดำเนินธุรกิจเป็นไปในทางที่สอดคล้องกับวิถีทางเกี่ยวกับยาง กฎหมายจึงเป็นทั้งเครื่องมือของรัฐในการวางแผนแนวทางการดำเนินงานเกี่ยวกับยางพารา ในพระราชบัญญัติการยางแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2558 มีหลักการและเหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ โดยที่ยางพาราและผลิตภัณฑ์จากยางพารามีความสำคัญต่อเศรษฐกิจของประเทศและประชาคมโลกเป็นอย่างมาก การปฏิรูประบบการบริหารจัดการเกี่ยวกับยางพารา การวิจัยและพัฒนา การรักษาเสถียรภาพระดับราคายางพารา การดำเนินธุรกิจ และการจัดสรรประโยชน์อย่างเป็นธรรมและยั่งยืนเพื่อยกระดับคุณภาพชีวิตของเกษตรกรชาวสวนยาง และผู้ประกอบการยาง จึงเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งในการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ ดังนั้น เพื่อเป็นการส่งเสริมและสนับสนุนเกษตรกรชาวสวนยางและผู้ประกอบการยาง จึงจำเป็นต้องจัดให้มีองค์กรกลางรับผิดชอบดูแลการบริหารจัดการเกี่ยวกับยางพาราของประเทศทั้งระบบอย่างครบวงจร มีเอกภาพสามารถดำเนินการไปได้อย่างเป็นอิสระ คล่องตัว ใช้ยางพาราและผลิตภัณฑ์จากยางพาราให้เกิดประสิทธิภาพและประสิทธิผลสูงสุด พระราชบัญญัติการยางแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2558 เป็นกฎหมายที่มีลักษณะส่งเสริม ดูแลเกษตรกร ผู้ผลิต ผู้ส่งออก กฎหมายบัญญัติเกี่ยวกับการส่งเสริมและสนับสนุนเกษตรกรชาวสวนยาง ผู้ประกอบการ การจัดตั้งกองทุนยางพาราเพื่อนำมาช่วยเหลือเกษตรกรเนื่องจาก พระราชบัญญัติกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง พ.ศ. 2503 ได้ถูกยกเลิก จากหน้าที่ของหน่วยงานภาครัฐ กลายมาเป็นหน้าที่ของการยางแห่งประเทศไทย ซึ่งเป็นหน่วยงานที่มีลักษณะเป็นรัฐวิสาหกิจ โครงสร้างของพระราชบัญญัติการยางแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2558 พบว่าในกฎหมายแบ่งโครงสร้างของกฎหมายเป็น 2 ส่วน คือ ส่วนที่หนึ่งเป็นภาระหน้าที่ของการยางแห่งประเทศไทยที่ต้องใช้อำนาจในการดูแล ส่งเสริม สนับสนุน และจัดให้มีการศึกษา วิเคราะห์ วิจัย พัฒนา เผยแพร่ ข้อมูลข่าวสาร ดำเนินการให้ระดับราคายางพารามีเสถียรภาพ ส่วนที่สอง คือ การประกอบธุรกิจเกี่ยวกับยางพารา สาเหตุที่กฎหมายให้อำนาจแก่การยางแห่งประเทศไทย เพื่อนำรายได้มาบริหารองค์กรให้คงอยู่ได้ ซึ่งรายได้ของการยางแห่งประเทศไทยมาจากการเก็บค่าธรรมเนียมในการส่งออกยางพารา และการประกอบธุรกิจ ด้วยลักษณะโครงสร้างของพระราชบัญญัติการยางแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2558 ถือว่าเป็นกฎหมายที่เกี่ยวกับการบริหารจัดการกับยางพาราของประเทศ กฎหมายต้องมีลักษณะการ

บังคับใช้กฎหมายที่เหมาะสมเพื่อก่อให้เกิดประโยชน์กับบุคคลที่อยู่ในระบบอุตสาหกรรมยางพารา แต่กรณีที่กฎหมายยกเลิกองค์การตามมาตรา 3 โดยยกเลิก สำนักงานกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง องค์การสวนยาง และสถาบันวิจัยยางและจัดตั้งการยางแห่งประเทศไทยส่งผลต่อการบริหารจัดการของการยางแห่งประเทศไทยทำให้การยางแห่งประเทศไทยขาดสภาพคล่องในการบริหารจัดการและเงินหมุนเวียนเพื่อนำมาช่วยเหลือเกษตรกร ซึ่งรายได้ของการยางแห่งประเทศไทยมาจากประกอบธุรกิจเกี่ยวกับยางพาราตามกฎหมายกำหนดในมาตรา 9 (2) การยางแห่งประเทศไทยสามารถประกอบธุรกิจเกี่ยวกับยางพาราได้ และรายได้จากการจัดเก็บค่าธรรมเนียมในการส่งออกยางพารา ตามมาตรา 47 โดยบทบัญญัติในมาตรา 9 (2) และมาตรา 47 ก่อให้เกิดปัญหาการบังคับใช้กฎหมายแก่เกษตรกร ผู้ประกอบการ และผู้ส่งออก เนื่องจาก การประกอบธุรกิจของการยางแห่งประเทศไทยขัดวัตถุประสงค์ของการก่อตั้งของการยางแห่งประเทศไทย และการเก็บค่าธรรมเนียมเพื่อการส่งออกมีอัตราที่สูงมาก หากยางพารามีราคาตกต่ำ การดำเนินการของการยางแห่งประเทศไทยตามกฎหมายเป็นการดำเนินการทางด้านยางพาราที่เป็นพืชเศรษฐกิจ หากบุคคลใดปลูกยางพาราต้องเป็นที่มีลักษณะตามที่กำหนดไว้ในมาตรา 4 คือ ยางพันธุ์ดี แต่การกำหนดค่านิยามเกี่ยวกับยางพันธุ์ดีไม่มีการกำหนดคณะกรรมการในดูแลตรวจสอบและวิธีการกำหนดยางพันธุ์ดีไม่มีหลักเกณฑ์ที่แน่นอนทำให้เกษตรกร ผู้ปลูกยางพาราไม่ทราบว่ายางพันธุ์ดีที่ควรปลูกต้องใช้หลักเกณฑ์อะไร อีกทั้งเงื่อนไขการขออนุญาตการปลูกแทนตาม มาตรา 36 กฎหมายก่อก่อให้เกิดความไม่เท่าเทียมกัน ในกรณีที่เกษตรกรปลูกยางในพื้นที่ของกรมป่าไม้ และได้มีการรับรองของกรมป่าไม้หรือส่วนราชการที่ดินตั้งอยู่อนุญาตให้ใช้พื้นที่ปัญหาที่เกิดจากการบังคับใช้พระราชบัญญัติการยางแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2558 จำเป็นต้องได้รับการปรับปรุงและแก้ไข เพื่อให้เกิดการบริหารจัดการระบบยางพาราให้เกิดประสิทธิภาพต่อไป

ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัย

พระราชบัญญัติการยางแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2558 ควรเพิ่มเติมบทบัญญัติด้านทิศทางการส่งเสริมงานวิจัย เทคโนโลยี และนวัตกรรมยางพาราของประเทศให้สามารถนำผลงานวิจัยของทุกหน่วยงานที่มีการศึกษาวิจัยทั้งในส่วนราชการ รัฐวิสาหกิจ สถาบันวิจัย สถาบันการศึกษา และภาคเอกชน รวมทั้งความร่วมมือทางวิชาการระหว่างไทยกับต่างประเทศ มาพัฒนาต่อยอดและขยายผลให้แก่ภาคอุตสาหกรรมยางและการพาณิชย์อย่างชัดเจนและเป็นรูปธรรม รวมทั้งการกำหนดหาแหล่งรายได้ให้แก่การยางแห่งประเทศไทย ในทางอื่นเพื่อให้มีเงินทุนในการหมุนเวียนภายในองค์กร

จากการศึกษาการบังคับใช้พระราชบัญญัติการยางแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2558 ผู้วิจัยขอเสนอแนะดังต่อไปนี้

1. เพิ่มคำนิยามศัพท์ในมาตรา 4 กำหนดคณะกรรมการที่มีอำนาจหน้าที่ในการกำหนดต้นยางพันธุ์ดีหรือยางพันธุ์ที่เหมาะสมตามกฎหมาย

2. เพิ่มเงื่อนไขการขออนุญาตการปลูกแทน มาตรา 36 โดยเพิ่มมาตรการในการรองรับให้แก่เกษตรกรที่ปลูกยางในพื้นที่ป่าสงวนที่ได้รับใบรับรองอนุญาตให้ปลูกยางได้ บุคคลนั้นได้รับการสนับสนุนการปลูกแทน

3. ปรับปรุงเงื่อนไขการเก็บค่าธรรมเนียมในการส่งออกยาง มาตรา 47 แห่งพระราชบัญญัติการยางแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2558 โดยให้ปรับอัตราการเก็บตามราคายาง

4. ปรับเปลี่ยนอำนาจหน้าที่ของการยางแห่งประเทศไทย โดยการกำหนดหน่วยงานตลาด (BU) เป็นหน่วยงานอิสระไม่ขึ้นตรงต่อการยางแห่งประเทศไทย และยกเลิกบทบัญญัติมาตรา 9 (2) แห่งพระราชบัญญัติการยางแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2558

บรรณานุกรม

การยางแห่งประเทศไทย. (2559). *แผนวิสาหกิจการยางแห่งประเทศไทย (พ.ศ. 2560 – 2564)*.

กรุงเทพมหานคร: การยางแห่งประเทศไทย.

กระทรวงอุตสาหกรรม. (2559). *ยุทธศาสตร์การพัฒนาก่อสร้างอุตสาหกรรมไทย 4.0 ระยะ 20 ปี (พ.ศ. 2560 – 2579)*. กรุงเทพมหานคร: กระทรวงอุตสาหกรรม.

กรมส่งเสริมการเกษตร. (2561). *คู่มือ การขับเคลื่อนนโยบายการบริหารจัดการเกษตรเขตเศรษฐกิจสำหรับสินค้าเกษตรที่สำคัญ*. กรุงเทพมหานคร: กองวิจัยและพัฒนาส่งเสริมการเกษตร กรมส่งเสริมการเกษตร.

กลุ่มงานบริหารวิชาการ สำนักวิชาการ. (2557). *เอกสารประกอบการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติ พ.ศ....*, กรุงเทพมหานคร: สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร.

คณะกรรมการการเกษตรและสหกรณ์. (2562). *รายงานการพิจารณาศึกษา เรื่อง “ภาพรวมของยางพาราทั้งระบบ”*. กรุงเทพมหานคร: สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา.

ทรงชัย ทองปาน. (2558). *ประวัติศาสตร์การเข้ามาของยางพาราในอนุภูมิภาคน้ำโขง อีสาน และลุ่มน้ำห้วยคลอง*. ปทุมธานี: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

สุวิมล ติรกันันท์. (2557). *ระเบียบวิธีวิจัยทางสังคมศาสตร์แนวทางสู่การปฏิบัติ*. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย